Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 14 stycznia 2016 r.*

Rolnictwo — Refundacja wywozowa — Mięso drobiowe — Ustalenie refundacji na poziomie 0 EUR — Obowiązek uzasadnienia — Możliwość ograniczenia się przez Komisję do standardowego uzasadnienia — Zwykła praktyka Komisji w zakresie ustalania refundacji — Artykuł 164 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 — Niewyczerpujący charakter przewidzianych kryteriów

W sprawie T-549/13

Republika Francuska, reprezentowana przez G. de Bergues'a, D. Colasa i C. Candat, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez D. Bianchiego i K. Skelly, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 196, s. 13),

SĄD (piąta izba),

w składzie: A. Dittrich (sprawozdawca), prezes, J. Schwarcz i V. Tomljenović, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 kwietnia 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W ramach niniejszej skargi Republika Francuska wnosi o stwierdzenie nieważności aktu przyjętego przez Komisję Europejską, w którym instytucja ta ustaliła na poziomie zero kwotę refundacji wywozowych w sektorze mięsa drobiowego w odniesieniu do trzech kategorii całych zamrożonych kurczaków.

2 Zasady dotyczące refundacji wywozowych są regulowane przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") (Dz.U. L 299, s. 1), ze zmianami.

3 Znajdujący się w części III rozporządzenia nr 1234/2007, zatytułowanej „Handel z państwami trzecimi", rozdział III, „Wywóz", zawiera sekcję II, „Refundacje wywozowe", poświęconą owym refundacjom. Artykuł 162 tego rozporządzenia stanowi, że w zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu w oparciu o notowania cenowe lub ceny osiągane przez dane produkty na rynku światowym i w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z postanowieniami art. 218 TFUE różnica między tymi notowaniami lub cenami i cenami w Unii Europejskiej może zostać pokryta refundacjami wywozowymi na produkty należące między innymi do sektora mięsa drobiowego.

4 Zgodnie z art. 164 ust. 1 rozporządzenia nr 1234/2007 refundacje wywozowe są takie same dla całej Unii. W myśl ust. 2 tego artykułu refundacje są ustalane przez Komisję i mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu lub, w przypadku niektórych produktów, w drodze zaproszenia do składania ofert przetargowych. Z ustępu tego wynika też, że z wyjątkiem sytuacji określonej w warunkach przetargu wykaz produktów, w odniesieniu do których przyznawana jest refundacja wywozowa, oraz wysokość tej refundacji ustala się przynajmniej raz na trzy miesiące.

5 Artykuł 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 brzmi następująco:

„Przy ustalaniu refundacji na dany produkt uwzględnia się co najmniej jeden z następujących aspektów:

a) sytuacj[ę] bieżąc[ą] i prognozy na przyszłość w odniesieniu do:

— cen i dostępności tego produktu na rynku wspólnotowym;

— cen tego produktu na rynku światowym;

b) cele wspólnej organizacji rynku, które mają zapewnić równowagę i naturalny rozwój cen i handlu na tym rynku;

c) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku wspólnotowym;

d) gospodarcze aspekty proponowanego wywozu;

e) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. [218 TFUE];

f) konieczność ustanowienia równowagi między stosowaniem podstawowych produktów wspólnotowych w wytwarzaniu towarów przetworzonych przeznaczonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystaniem produktów pochodzących z państw trzecich sprowadzonych w ramach procedury uszlachetniania;

g) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do państw przeznaczenia;

h) popyt istniejący na rynku wspólnotowym;

i) w odniesieniu do sektorów wieprzowiny, jaj i drobiu różnicę między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym odnośnie do ilości zboża paszowego potrzebnego do wyprodukowania produktów tych sektorów we Wspólnocie".

6 Zgodnie z tymi zasadami Komisja ustalała okresowo w drodze rozporządzeń wykonawczych kwotę refundacji wywozowych w sektorze mięsa drobiowego.

7 Od chwili przyjęcia rozporządzenia Komisji (UE) nr 525/2010 z dnia 17 czerwca 2010 r. ustanawiającego refundacje wywozowe w sektorze mięsa drobiowego (Dz.U. L 152, s. 5) kwota tych refundacji była stopniowo obniżana w odniesieniu do trzech kategorii zamrożonych kurczaków. Kwota refundacji wywozowych została wpierw obniżona z 40 EUR/100 kg do 32,50 EUR/100 kg. Ta ostatnia kwota została utrzymana przez osiem kolejnych rozporządzeń wykonawczych, a następnie została obniżona do 21,70 EUR/100 kg na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 962/2012 z dnia 18 października 2012 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 288, s. 6).

8 Kolejna obniżka kwoty refundacji do poziomu 10,85 EUR/100 kg w odniesieniu do omawianych trzech kategorii zamrożonych kurczaków została dokonana rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 33/2013 z dnia 17 stycznia 2013 r. ustalającym refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 14, s. 15). Kwota ta została następnie utrzymana w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 360/2013 z dnia 18 kwietnia 2013 r. ustalającym refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 109, s. 27).

9 Rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającym refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 196, s. 13, zwanym dalej „zaskarżonym rozporządzeniem") Komisja w szczególności ustaliła na poziomie zero kwotę refundacji wywozowych w odniesieniu do trzech kategorii zamrożonych kurczaków, których kody są następujące: 0207 12 10 99 00, 0207 12 90 9190 i 0207 12 90 9990.

10 Kwota refundacji dla sześciu innych produktów – głównie piskląt – przyjęta w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia, która została ustalona na poziomie zero w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 1056/2011 z dnia 20 października 2011 r. ustalającym refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 276, s. 31), nie została zmieniona.

11 Zgodnie z załącznikiem do zaskarżonego rozporządzenia miejscami przeznaczenia, których dotyczą refundacje wywozowe, są w szczególności państwa Bliskiego Wschodu.

12 Zaskarżone rozporządzenie uchyliło ponadto rozporządzenie nr 360/2013, które ustalało do tej pory poziom refundacji w omawianym sektorze.

13 Motywy 1–3 tego rozporządzenia mają następujące brzmienie:

„(1) Artykuł 162 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że różnica pomiędzy cenami produktów, o których mowa w części XX załącznika I do wymienionego rozporządzenia na rynku światowym, i ich cenami w Unii może zostać pokryta refundacjami wywozowymi.

(2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację na rynku mięsa drobiowego, refundacje wywozowe powinny zostać ustanowione zgodnie z zasadami i kryteriami przewidzianymi w art. 162, 163, 164, 167 i 169 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

(3) Artykuł 164 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że refundacje mogą zostać zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, zwłaszcza jeżeli jest to konieczne ze względu na sytuację na rynku światowym, szczególne wymogi niektórych rynków lub zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. [218 TFUE]".

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 października 2013 r. Republika Francuska wniosła niniejszą skargę.

15 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. wezwał strony do udzielenia pisemnej odpowiedzi na pytania. Strony zastosowały się do tego żądania w wyznaczonym terminie.

16 Republika Francuska wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

17 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Co do prawa

18 Na poparcie swej skargi Republika Francuska podnosi dwa zarzuty, oparte, po pierwsze, na naruszeniu obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE, a po drugie, na naruszeniu art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007.

1. *W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE*

19 Republika Francuska podnosi, że Komisja nie przedstawiła swojego rozumowania w zaskarżonym rozporządzeniu w sposób jasny i jednoznaczny, w związku z czym nie pozwoliła zainteresowanym na obronę ich praw, a Sądowi na dokonanie jego kontroli. Zdaniem tego państwa członkowskiego Komisja winna była przedstawić swe rozumowanie w wyraźny sposób, ponieważ zaskarżone rozporządzenie idzie znacznie dalej niż poprzednie rozporządzenia.

20 Komisja kwestionuje argumenty Republiki Francuskiej.

W przedmiocie orzecznictwa dotyczącego obowiązku uzasadnienia

21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 akapit drugi TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi – dokonać jej kontroli (zob. wyrok z dnia 15 kwietnia

1997 r., Irish Farmers Association i in., C-22/94, Rec, EU:C:1997:187, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 akapit drugi TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 6 marca 2003 r., Interporc/Komisja, C-41/00 P, Rec, EU:C:2003:125, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 Z utrwalonego orzecznictwa wynika też, że zakres obowiązku uzasadnienia zależy od charakteru danego aktu oraz że w przypadku aktów o zasięgu ogólnym uzasadnienie może ograniczać się do wskazania, po pierwsze, całościowej sytuacji, która doprowadziła do przyjęcia takiego aktu, a po drugie, ogólnych celów, które zamierza się osiągnąć (zob. wyrok z dnia 9 września 2004 r., Hiszpania/Komisja, C-304/01, Zb.Orz., EU:C:2004:495, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 Poza tym stopień szczegółowości uzasadnienia danej decyzji musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim ma ono zostać przedstawione (wyrok z dnia 1 grudnia 1965 r., Schwarze, 16/65, Rec, EU:C:1965:117).

24 Z orzecznictwa wynika ponadto, że decyzja, która jest zgodna z utrwaloną praktyką decyzyjną, może zostać uzasadniona w zwięzły sposób, w szczególności poprzez odesłanie do tej praktyki (zob. wyroki: z dnia 14 lutego 1990 r., Delacre i in./Komisja, C-350/88, Rec, EU:C:1990:71, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 8 listopada 2001 r., Silos, C-228/99, Rec, EU:C:2001:599, pkt 28). W ww. wyroku Delacre i in./Komisja (EU:C:1990:71, pkt 19) Trybunał wskazał, że w okolicznościach tej sprawy odesłanie w zaskarżonej decyzji do podstaw prawnych mających zastosowanie spełniało wymóg uzasadnienia i że zmiana kwoty spornej pomocy w porównaniu z wcześniejszymi szczególnymi zaproszeniami do składania ofert nie musiała być przedmiotem odrębnego uzasadnienia. W pkt 17 tego wyroku Trybunał stwierdził, że ustalanie maksymalnych kwot pomocy „składa[ło] się na jednolitą procedurę, którą powtarza[no] co około piętnaście dni i w ramach której decyzje [były] wydawane na podstawie jasno określonych kryteriów wynikających z uregulowań świetnie zresztą znanych zainteresowanym podmiotom i nie różni[ły] się znacząco między sobą ani w zakresie sposobu ich przyjęcia, ani w zakresie ich treści”.

25 Z orzecznictwa wynika jednak, że na organie Unii spoczywa obowiązek przedstawienia jego rozumowania w wyraźny sposób, jeżeli decyzja idzie znacznie dalej niż poprzednie decyzje (zob. ww. w pkt 24 wyroki: Delacre i in./Komisja, EU:C:1990:71, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo; Silos, EU:C:2001:599, pkt 28).

26 W ww. w pkt 24 wyroku Silos (EU:C:2001:599, pkt 29), na który powołuje się Republika Francuska, Trybunał stwierdził, że uzasadnienie rozporządzenia ustalającego na poziomie zero kwotę refundacji wywozowych w sektorze zbóż nie spełniało obowiązku uzasadnienia. Trybunał uznał, że uzasadnienie tego rozporządzenia – identyczne z uzasadnieniem wcześniejszego rozporządzenia, w którym Komisja podwyższyła kwotę refundacji dotyczących produktów będących przedmiotem postępowania głównego do poziomu 74,93 ECU za tonę – nie zawierało żadnego specyficznego wyjaśnienia co do powodów, które skłoniły Komisję w tydzień po przyjęciu tego ostatniego rozporządzenia do faktycznego zlikwidowania rzeczonych refundacji poprzez obniżenie ich kwoty do poziomu 0 ECU za tonę. Trybunał wskazał ponadto w pkt 30 tego wyroku, że zwykłe odesłanie do możliwości i warunków sprzedaży na rynku światowym, do potrzeby unikania zakłóceń na rynku Unii oraz do gospodarczych aspektów wywozu nie mogło – wbrew twierdzeniom Komisji – stanowić wystarczającego uzasadnienia dla rozporządzenia, które zrywało ze zwykłą praktyką Komisji polegającą na ustalaniu kwoty refundacji na podstawie różnicy między cenami odnośnych produktów na rynku Unii a tymi cenami na rynku światowym.

27 Należy jednak stwierdzić, że z orzecznictwa opartego na ww. w pkt 23 wyroku Schwarze (EU:C:1965:117) wynika, iż w dziedzinie rolnictwa posługiwanie się standardowym uzasadnieniem jest pod pewnymi warunkami dopuszczalne.

28 Ponadto z ww. w pkt 24 wyroku Delacre i in./Komisja (EU:C:1990:71, pkt 15, 17, 19) wynika, że odesłanie w uzasadnieniu aktu do „mających zastosowanie podstaw prawnych" może być wystarczające, jeżeli ów akt jest zgodny z utrwaloną praktyką decyzyjną.

29 Jak wskazał rzecznik generalny L.A. Geelhoed w pkt 52 swej opinii w sprawie Silos (C-228/99, Rec, EU:C:2001:196), przez zwyczajową praktykę należy rozumieć zachowanie, jakie Komisja podejmuje w trwały sposób, w świetle okoliczności panujących na rynku.

W przedmiocie wystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia

30 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia odpowiada standardowemu uzasadnieniu. Jak podkreśla Republika Francuska, owo uzasadnienie jest identyczne z uzasadnieniem poprzednich rozporządzeń, które ustaliły kwotę refundacji na poziomie, odpowiednio, 32,50 EUR/100 kg, 21,70 EUR/100 kg i 10,85 EUR/100 kg (zob. pkt 7 i 8 powyżej).

31 Należy zaznaczyć, że zważywszy na periodyczny charakter ustalania kwoty refundacji wywozowych oraz jednolite postępowanie mające zastosowanie przy przyjmowaniu odnośnych rozporządzeń, standardowe uzasadnienie jest – zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 24 powyżej – dopuszczalne, jeśli ustalając tę kwotę, Komisja działa zgodnie ze swą zwykłą praktyką. Republika Francuska przyznaje zresztą w pkt 31 skargi, że zaskarżone rozporządzenie jest zgodne z utrwaloną praktyką decyzyjną, w związku z czym w zasadzie może być ono uzasadnione w zwięzły sposób. To państwo członkowskie uważa jednak, że Komisja winna była przedstawić swe rozumowanie w wyraźny sposób, ponieważ zaskarżone rozporządzenie idzie znacznie dalej niż poprzednie rozporządzenia.

32 Należy więc zbadać, czy Komisja działała zgodnie ze swą zwykłą praktyką, gdy ustaliła w zaskarżonym rozporządzeniu kwotę refundacji wywozowych.

W przedmiocie zwykłej praktyki Komisji

33 W odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd na piśmie Komisja omówiła szczegółowo zwykłą praktykę, którą stosowała w momencie przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, w dziedzinie ustalania kwoty refundacji wywozowych w sektorze mięsa drobiowego.

34 Komisja wskazała w szczególności, że jej zwykła praktyka polegała, po pierwsze, na dokonywaniu teoretycznych obliczeń kwoty refundacji wywozowych, opartych na różnicy pomiędzy cenami na rynku Unii i cenami na rynku światowym, a po drugie, na analizie sytuacji rynkowej.

35 Jeśli chodzi o całe zamrożone kurczaki, Komisja wyjaśniła ponadto, że różnica cen jest obliczana, po pierwsze, w oparciu o różnicę między kosztami własnymi we Francji obliczonymi na podstawie FOB (free on board) i ceną sprzedaży w miejscu przeznaczenia (przyjętą światową ceną), którą jest cena przekazana przez podmioty gospodarcze, a po drugie, w oparciu o różnicę między kosztami własnymi we Francji obliczonymi na podstawie FOB i ceną brazylijską, jeśli jest ona dostępna i aktualna.

36 Komisja wskazała, że prowadzona przez nią analiza rynku polegała na zebraniu możliwie najbardziej szczegółowych danych ekonomicznych dotyczących sektora, obejmujących w szczególności ewolucję średniej tygodniowej ceny kurczaka w Unii, procentowe zmiany cen kurczaka, przyszłe ceny ziaren soi, kukurydzy i pszenicy paszowej, kursy przeliczeniowe, ceny składników podstawowych, zmiany w zakresie mieszanek paszowych, prognozy w zakresie produkcji oraz produkcję kurczaków, przywóz i wywóz.

37 Komisja wyjaśniła ponadto, że w oparciu o te wszystkie elementy można było wyciągnąć ogólne wnioski na temat sytuacji rynkowej, które obejmowały: produkcję w Unii, ceny mięsa drobiowego na rynku Unii, marżę producentów europejskich w zależności od kosztów paszy, sytuację wywozu i przywozu na rynku Unii, w tym wywozu z refundacjami, sytuację oraz ceny na rynkach międzynarodowych (Brazylia i Stany Zjednoczone) z uwzględnieniem kursów przeliczeniowych.

38 Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez Komisję instytucja ta otrzymywała kwotę refundacji w oparciu o te dwa elementy rozpatrywane razem, to znaczy w oparciu o obliczenie teoretyczne i analizę rynku.

39 Jeśli chodzi o wnioski, jakie należy wyprowadzić z ww. w pkt 24 wyroku Silos (EU:C:2001:599), a zwłaszcza z jego pkt 30, w którym Trybunał wskazał w odniesieniu do sektora zbóż, że zwykła praktyka Komisji polegała na ustalaniu kwoty refundacji w zależności od różnicy między cenami odnośnych produktów na rynku Unii a tymi cenami na rynku światowym, Komisja stwierdziła, że ustalała kwotę refundacji „w zależności od" tej różnicy cen w tym znaczeniu, iż owa różnica stanowiła element, który Komisja brała pod uwagę. Wskazała ona, że jej zwykła praktyka nie polegała nigdy na wyłącznym braniu pod uwagę tego tylko elementu i na ustalaniu refundacji wywozowych w wysokości odpowiadającej różnicy między ceną na rynku Unii i ceną na rynku światowym, lecz że zawsze brała ona pod uwagę inne kryteria dotyczące ustalania refundacji, wskazane w obowiązujących przepisach prawnych.

40 Republika Francuska, zapytana o to podczas rozprawy, nie zaprzeczyła, że zwykła praktyka Komisji polegała na przeprowadzeniu, po pierwsze, teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych, a po drugie, analizy sytuacji rynkowej zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez Komisję w odpowiedzi na pytania zadane jej na piśmie.

41 Należy więc zbadać kwestię, czy przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja odeszła od swej zwykłej praktyki, którą opisała. Jeśli bowiem Komisja, przyjmując zaskarżone rozporządzenie, odeszła od swej zwykłej praktyki, standardowe uzasadnienie, które przedstawiła w zaskarżonym rozporządzeniu, nie jest, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 25 i 26 powyżej, wystarczające.

W kwestii, czy Komisja odeszła od swej zwykłej praktyki

42 W odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd podczas rozprawy Republika Francuska nie zakwestionowała tego, że Komisja przeprowadziła w niniejszej sprawie, po pierwsze, teoretyczne obliczenie kwoty refundacji wywozowych, a po drugie, analizę sytuacji rynkowej. Republika Francuska nie zaprzecza temu, że z formalnego punktu widzenia Komisja przeprowadziła zwykłe postępowanie w celu ustalenia w zaskarżonym rozporządzeniu kwoty refundacji wywozowych.

43 Republika Francuska opiera się na dwóch elementach, by twierdzić, że zaskarżone rozporządzenie idzie znacznie dalej niż poprzednie rozporządzenia. Po pierwsze, podnosi ona, że ustalenie na poziomie zero kwoty refundacji stanowi niespotykany środek w zakresie omawianych produktów. Po drugie, wskazuje ona, że Komisja zerwała ze swą zwykłą praktyką, opierając się w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia na kontekście wewnętrznym i kontekście międzynarodowym.

– W przedmiocie argumentu dotyczącego istnienia niespotykanego środka

44 Republika Francuska podnosi, że Komisja zerwała ze swą praktyką decyzyjną, ponieważ ustalenie na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych stanowi niespotykany środek w zakresie omawianych produktów.

45 Należy jednak zaznaczyć, że sam fakt, iż kwota ta została ustalona po raz pierwszy na poziomie zero dla omawianych produktów, nie oznacza automatycznie, że Komisja zerwała ze swą zwykłą praktyką.

46 Zmiana kwoty refundacji wywozowych jest ściśle związana z systemem okresowego ustalania kwoty tych refundacji, w związku z czym to samo uzasadnienie może obejmować bardzo różne kwoty refundacji wywozowych.

47 Należy również zaznaczyć, że – jak podkreśla Komisja – bezwzględna wysokość obniżki miała ten sam zakres co wysokość dwóch poprzednich obniżek (z 32,50 EUR/100 kg do 21,70 EUR/100 kg i następnie do 10,85 EUR/100 kg). Ponadto w przypadku innych produktów z sektora drobiowego, głównie piskląt, kwota refundacji wywozowych została ustalona na poziomie zero już w 2011 r.

48 W zakresie, w jakim Republika Francuska podnosi, że ustalenie kwoty refundacji wywozowych w poprzednich rozporządzeniach dotyczyło produktów objętych kategorią żywych zwierząt, które to produkty nie są porównywalne z mięsem drobiowym, objętym kwotą refundacji wywozowych ustaloną w zaskarżonym rozporządzeniu na poziomie zero, i że poprzednie rozporządzenia dotyczyły wywozu do wszystkich miejsc przeznaczenia z wyjątkiem Stanów Zjednoczonych, należy zaznaczyć, że argumenty te opierają się na zbyt szerokiej wykładni pojęcia „niespotykanego środka”. Nie można twierdzić, że za każdym razem gdy kwota refundacji wywozowych dla określonego produktu i określonego miejsca przeznaczenia zostaje ustalona po raz pierwszy na poziomie zero, mamy do czynienia z niespotykanym środkiem. Sektor drobiu charakteryzował się stopniowym obniżaniem kwoty refundacji wywozowych, a w przypadku części produktów należących do tego sektora kwota refundacji została już ustalona na poziomie zero.

49 Jak podkreśla Komisja, ustalenie na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych nie może więc zostać uznane za nagłe. Obniżenie kwoty tych refundacji z 10,85 EUR/100 kg do 0 EUR nie jest strukturalnie różne od poprzednich obniżek z 32,50 EUR/100 kg do 21,70 EUR/100 kg i następnie do 10,85 EUR/100 kg.

50 W zakresie, w jakim Republika Francuska powołuje się na ww. w pkt 24 wyrok Silos (EU:C:2001:599), należy zaznaczyć, że w wyroku tym Trybunał nie oparł się na samej tylko okoliczności, iż kwota została ustalona na poziomie zero, aby stwierdzić, że sporne rozporządzenie zrywało ze zwykłą praktyką Komisji, która polegała na ustalaniu kwoty refundacji wywozowych na podstawie różnicy między cenami na rynku Unii a cenami na rynku światowym. To państwo członkowskie oparło się też na okoliczności, że zaledwie tydzień przed przyjęciem rozporządzenia omawianego w tej sprawie Komisja podwyższyła kwotę refundacji wywozowych do 74,93 ECU za tonę. W sprawie tej chodziło więc o nagłe obniżenie kwoty refundacji wywozowych, które najwyraźniej nie mogło zostać uzasadnione zmianą sytuacji rynkowej.

51 W niniejszej sprawie obniżka nie może zostać uznana za nagłą, ponieważ wpisywała się ona w ramy stopniowej obniżki kwoty refundacji wywozowych, a bezwzględna wysokość obniżki odpowiadała bezwzględnej kwocie poprzednich obniżek.

52 Republika Francuska przyznała zresztą podczas rozprawy, że ustalenie na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych nie musiało być szczegółowo uzasadnione, jeżeli było oparte na danych ekonomicznych. Należy zaznaczyć, że jak wynika z badania części pierwszej zarzutu drugiego (zob. pkt 87–142 poniżej), Komisja mogła uznać, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, że w świetle sytuacji rynkowej nie było konieczne ustalanie refundacji wywozowych mających dodatnią wartość.

53 Z powyższego wynika, że należy oddalić argument Republiki Francuskiej dotyczący istnienia „niespotykanego” środka, który idzie znacznie dalej niż poprzednie rozporządzenia, gdyż kwota refundacji została ustalona po raz pierwszy na poziomie zero dla niektórych produktów.

– W przedmiocie uwzględnienia kontekstu wewnętrznego i kontekstu międzynarodowego

54 Republika Francuska twierdzi, że Komisja zerwała ze swą zwykłą praktyką, gdy oparła się, w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, na kontekście wewnętrznym i kontekście międzynarodowym, to znaczy na perspektywie przyszłego wejścia w życie nowej wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz na przewidywalnym zakończeniu negocjacji międzynarodowych dotyczących refundacji wywozowych w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO).

55 Komisja podnosi, że uwzględnienie kontekstu wewnętrznego i kontekstu międzynarodowego nie stanowi zmiany praktyki, ponieważ chodzi tu o elementy, które składają się na kontekst ogólny i które zostają oraz muszą zostać uwzględnione przy każdym ustaleniu kwoty refundacji na podstawie art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007.

56 Jeśli chodzi o to ostatnie twierdzenie, Republika Francuska wskazuje, że rozumowanie Komisji jest niespójne, ponieważ w pkt 38 odpowiedzi na skargę Komisja twierdzi, iż jest zobowiązana do uwzględnienia kontekstu wewnętrznego i kontekstu międzynarodowego, podczas gdy w pkt 59 i 61 odpowiedzi na skargę podnosi wyłącznie, że art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu tych elementów.

57 Należy stwierdzić, że na Komisji nie spoczywa żaden obowiązek uwzględnienia negocjacji toczących się w ramach WTO lub sfinalizowanych tekstów prawnych zawierających zmiany wytycznych politycznych. Nic nie zobowiązuje bowiem Komisji do uwzględnienia przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych faktu, iż negocjacje dotyczące ich zniesienia są prowadzone w ramach WTO, tak długo, jak owe negocjacje nie doprowadzą do zawarcia wiążącego porozumienia. Jeśli chodzi o ewolucję WPR, należy zaznaczyć, że dopiero w dniu 17 grudnia 2013 r. przyjęto rozporządzenie przewidujące ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r., iż refundacje wywozowe mające dodatnią wartość są przyznawane tylko w przypadku kryzysu [zob. art. 196 ust. 1 i 3 oraz art. 232 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671)]. Komisja w ogóle nie była zobowiązana do uwzględnienia nowych wytycznych politycznych przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych przed dniem 1 stycznia 2014 r., to znaczy przed dniem wejścia w życie nowych spornych przepisów.

58 Niemniej Komisja mogła jak najbardziej uwzględnić przy ustalaniu kwoty refundacji przyszłą ewolucję WPR oraz negocjacje w ramach WTO, chociaż elementy te nie są wyraźnie przewidziane w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 (zob. szerzej pkt 143–158 poniżej).

59 Należy jednak zbadać kwestię, czy Komisja, biorąc pod uwagę elementy, które nie są wyraźnie przewidziane w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007, powinna wyraźnie wymienić te elementy w uzasadnieniu rozporządzenia ustalającego kwotę refundacji wywozowych.

60 W tym względzie należy zaznaczyć, że wydawanie aktów o charakterze generalnym wpisuje się zawsze w ogólny kontekst polityczny i ekonomiczny. Nawet jeśli art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 przewiduje wyraźnie pewne kryteria, które mogą zostać wzięte pod uwagę, to jednak przyjęcie rozporządzenia ustalającego kwotę refundacji wywozowych odbywa się w takim kontekście, który stosownie do okoliczności może zostać uwzględniony przez Komisję.

61 Należy zaznaczyć, że nie zawsze konieczne jest wskazanie tego ogólnego kontekstu w uzasadnieniu rozporządzenia. Zważywszy bowiem, że jest zupełnie normalne, iż Komisja bierze pod uwagę ogólny kontekst polityczny i ekonomiczny, sam fakt, iż to czyni, nie oznacza, że wykracza ona poza swą zwykłą praktykę. Ponadto zainteresowane podmioty gospodarcze znają normalnie ogólny kontekst polityczny i ekonomiczny.

62 Jeśli chodzi w szczególności o elementy uwzględnione przez Komisję w niniejszej sprawie, należy zaznaczyć, co następuje.

63 W pierwszej kolejności prowadzone w ramach WTO negocjacje dotyczące zniesienia lub ograniczenia refundacji wywozowych składają się na ogólny kontekst, który nie musi koniecznie zostać wskazany w uzasadnieniu rozporządzenia ustalającego kwotę refundacji wywozowych.

64 W przypadku bowiem gdy system refundacji wywozowych jest przedmiotem krytyki na szczeblu międzynarodowym i gdy Komisja podjęła uwarunkowane zawarciem porozumienia zobowiązanie do zniesienia refundacji wywozowych, chodzi tu o element, który może mieć wpływ na decyzje Komisji w dziedzinie ustalania kwoty refundacji wywozowych. Należy zauważyć, że uwarunkowane zawarciem porozumienia zobowiązanie do zniesienia refundacji wywozowych z końcem 2013 r. zostało już przyjęte w 2005 r. w toku rundy z Doha w ramach WTO.

65 Ponadto, jak wskazuje Komisja, w istocie, negocjacje prowadzone w ramach WTO składają się na kontekst, który znają zainteresowane podmioty gospodarcze. Jest bowiem naturalne, że podmioty gospodarcze działające w dziedzinie wywozu drobiu do państw trzecich śledzą z uwagą prowadzone w ramach WTO negocjacje dotyczące refundacji wywozowych.

66 Takie toczące się negocjacje składają się na ogólny kontekst, który może mieć ten skutek, że Komisja będzie bardziej ostrożna przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych.

67 Zważywszy, że jest normalne, iż Komisja bierze pod uwagę ogólny kontekst, uwzględnienie toczących się negocjacji nie oznacza, że Komisja zrywa ze swą zwykłą praktyką.

68 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o uwzględnienie przyszłych wytycznych politycznych, należy wskazać, co następuje.

69 W momencie przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia reforma WPR została już uzgodniona na poziomie politycznym, a teksty prawne były dopracowywane.

70 Zgodnie z porozumieniem politycznym refundacje wywozowe o dodatniej wartości miały zostać przyznane tylko w przypadku kryzysu (jeśli chodzi o rozporządzenie w tej kwestii, które zostało przyjęte w dniu 20 grudnia 2013 r., zob. pkt 57 powyżej).

71 Porozumienie polityczne w sprawie przyszłych wytycznych w zakresie WPR składa się na ogólny kontekst polityczny i gospodarczy, który Komisja może wziąć pod uwagę. Jeśli bowiem można przewidzieć, że kwota refundacji wywozowych zostanie w niedalekiej przyszłości ustalona na stałe na poziomie zero, z wyjątkiem przypadku kryzysu na rynku, może to skłonić Komisję do obniżenia kwoty refundacji wywozowych.

72 Należy ponadto zaznaczyć, że przyszłe wytyczne polityczne składają się na ogólny kontekst, który jest znany zainteresowanym podmiotom gospodarczym.

73 Uwzględnienie negocjacji toczących się w ramach WTO oraz przyszłych wytycznych politycznych nie wymagało zatem wyraźnej wzmianki w uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia, chyba że elementy te nie tylko składały się na ogólny kontekst polityczny i gospodarczy, uwzględniony przy ustalaniu refundacji wywozowych, ale też były powodem przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

74 W niniejszej sprawie Republika Francuska przyznała podczas rozprawy, że Komisja dokonała teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych. Z analizy zarzutu drugiego wynika ponadto, że Komisja dokonała analizy sytuacji rynkowej, na podstawie której uznała, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, że sytuacja na rynku była stabilna i że nie było konieczne ustalanie refundacji wywozowych o wartości dodatniej (zob. pkt 87–142 powyżej).

75 W tych okolicznościach nie ma żadnego powodu, by sądzić, że negocjacje toczące się w ramach WTO oraz przyszłe wytyczne polityczne były powodem przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

76 Komisja potwierdziła podczas rozprawy, że ustalenie na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych znajdowało wytłumaczenie w analizie sytuacji rynkowej i że ani negocjacje toczące się w ramach WTO, ani przyszłe wytyczne w zakresie WPR nie były kluczowymi elementami przy tym ustalaniu.

77 Republika Francuska podniosła podczas rozprawy, że Komisja wyszła poza analizę ekonomiczną, narzucając kwotę refundacji wywozowych na poziomie zero, by zachować zgodność ze swym stanowiskiem w negocjacjach toczących się w ramach WTO, bez względu na wynik analizy ekonomicznej.

78 Republika Francuska nie przedstawiła jednak argumentów pozwalających na potwierdzenie tej tezy. W zakresie, w jakim Republika Francuska podnosi, że sama Komisja to przyznała, wystarczy stwierdzić, iż Komisja jedynie wskazała, że negocjacje toczące się w ramach WTO oraz nowe wytyczne w zakresie WPR zostały uwzględnione podczas przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, lecz nigdy nie twierdziła ona, że były one albo powodem, albo głównymi czynnikami ustalenia kwoty refundacji na poziomie zero. Jeśli chodzi o argument Republiki Francuskiej, zgodnie z którym z ekonomicznego punktu widzenia refundacja była konieczna, wystarczy stwierdzić, że argument ten nie jest zasadny, jak wynika to z analizy pierwszej części zarzutu drugiego. Sam fakt, iż teoretyczne obliczenie kwoty refundacji wywozowych dało wynik dodatni, nie wyklucza w żadnym razie tego, że analiza rynkowa skłania Komisję do ustalenia kwoty refundacji na poziomie zero (zob. pkt 94–99 poniżej). Okoliczność, że między wynikiem obliczenia teoretycznego a kwotą występowała różnica, która została ustalona w zaskarżonym rozporządzeniu, nie pozwala więc uznać, że negocjacje toczące się w ramach WTO lub przyszłe wytyczne w zakresie WPR stanowiły albo powód, albo element kluczowy ustalenia kwoty refundacji wywozowych na poziomie zero.

79 Z całości powyższych rozważań wynika, że podczas przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia Komisja nie odeszła od swej zwykłej praktyki, w związku z czym mogła ona poprzestać na przedstawieniu standardowego uzasadnienia zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 24 powyżej, i że uwzględnienie negocjacji toczących się w ramach WTO oraz przyszłych wytycznych politycznych nie wymagało specyficznej wzmianki w uzasadnieniu zaskarżonego rozporządzenia.

W przedmiocie pozostałych argumentów podniesionych przez Republikę Francuską

80 Republika Francuska zarzuca Komisji, że instytucja ta poprzestała na wyliczeniu elementów, na których zgodnie z art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 jest ona zobowiązana oprzeć się przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych, nie określając jednak dokładnie, na których z tych elementów oparła się w szczególności, ani nie prezentując szczegółowo oceny, jakiej mogła na ich podstawie dokonać. W tym względzie należy zaznaczyć, że Komisja słusznie zauważa, iż nie jest zobowiązana do wymienienia według hierarchii ważności kryteriów, na których oparła w szczególności swą decyzję, ani do wskazania hipotez faktycznych, które przyjęła na poparcie swej analizy.

81 Republika Francuska uważa ponadto, że Komisja nie sprecyzowała w żadnym razie w zaskarżonym rozporządzeniu elementów, na których oparła swą ocenę, i że takie uzasadnienie jest równoznaczne z brakiem uzasadnienia.

82 Należy zaznaczyć, że z pkt 19 ww. w pkt 24 wyroku Delacre i in./Komisja (EU:C:1990:71) wynika, iż jeżeli standardowe uzasadnienie jest wystarczające, ponieważ przyjmując dany akt, Komisja postąpiła zgodnie z utrwaloną praktyką decyzyjną, to nawiązanie w tym akcie do „mających zastosowanie podstaw prawnych" spełnia obowiązek uzasadnienia. W niniejszej sprawie Komisja wymieniła w motywach zaskarżonego rozporządzenia, w szczególności w motywie 2, podstawy prawne mające zastosowanie przy ustaleniu refundacji wywozowych.

83 Republika Francuska podnosi ponadto, że w przypadku gdy instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania, poszanowanie gwarancji zapewnionych przez porządek prawny Unii w ramach postępowań administracyjnych, a w szczególności obowiązku uzasadnienia decyzji w wystarczający sposób, ma tym bardziej fundamentalne znaczenie.

84 Wystarczy stwierdzić w tym względzie, że wyroki przytoczone w pkt 24 i 28 powyżej, zgodnie z którymi Komisja może wykorzystywać standardowe uzasadnienia, jeżeli wpisuje się w ramy utrwalonej praktyki decyzyjnej, dotyczyły spraw związanych z dziedziną rolnictwa. Orzecznictwa tego nie można więc podważyć na tej podstawie, że Komisja dysponuje zasadniczo w tej dziedzinie szerokim zakresem uznania.

85 Z całości powyższych rozważań wynika, że uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia było wystarczające. Zarzut pierwszy należy zatem oddalić.

2. *W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007*

86 Zarzut drugi dzieli się na dwie części, oparte, po pierwsze, na ewidentnie błędnej ocenie sytuacji rynkowej, a po drugie, na tym, że Komisja ewidentnie przekroczyła granice swego uznania, gdy uwzględniła, przyjmując zaskarżone rozporządzenie, elementy, które nie są przewidziane w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007.

W przedmiocie części pierwszej, opartej na ewidentnie błędnej ocenie sytuacji rynkowej

87 Republika Francuska uważa, że Komisja, uznając, iż sytuacja rynkowa uzasadniała ustalenie na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych w sektorze mięsa drobiowego, popełniła oczywisty błąd w ocenie.

88 Komisja kwestionuje argumenty Republiki Francuskiej.

89 Na wstępie należy przypomnieć, że prawodawca Unii dysponuje w dziedzinie rolnictwa szerokim zakresem uznania, który koresponduje z odpowiedzialnością polityczną przyznaną mu w art. 40–43 TFUE. W konsekwencji kontrola sądu winna ograniczać się do sprawdzenia, czy dany środek nie jest dotknięty oczywistym błędem lub nie stanowi nadużycia władzy lub też czy dany organ nie przekroczył w sposób oczywisty granic przysługującego mu uznania (zob. wyrok z dnia 14 marca 2013 r., Agrargenossenschaft Neuzelle, C-545/11, Zb.Orz., EU:C:2013:169, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie pewnych założeń, na których opiera się rozumowanie Republiki Francuskiej

90 Należy zaznaczyć, że argumentacja Republiki Francuskiej opiera się na błędnym założeniu dotyczącym celu refundacji wywozowych.

91 Republika Francuska podnosi w replice, że z art. 162 ust. 1 rozporządzenia nr 1234/2007 wynika, iż celem refundacji wywozowych jest pokrycie różnicy między notowaniami lub cenami na rynku światowym a cenami w Unii.

92 Należy jednak zaznaczyć, że celem refundacji wywozowych jest umożliwienie Unii zbycia do państw trzecich nadwyżek danego produktu istniejących na rynku wewnętrznym (zob. postanowienie z dnia 26 września 2013 r., Tilly-Sabco/Komisja, T-397/13 R, EU:T:2013:502, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Celem systemu refundacji wywozowych nie jest subwencjonowanie któregokolwiek eksportera, ale ułatwienie – w razie potrzeby – wywozu w ramach realizacji celów WPR określonych

w art. 39 TFUE, to znaczy w szczególności stabilizacji rynków, zapewnienia odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej oraz zapewnienia rozsądnych cen dla konsumentów (ww. postanowienie Tilly-Sabco/Komisja, EU:T:2013:502, pkt 30).

93 Pokrycie różnicy między notowaniami lub cenami na rynku światowym a cenami w Unii nie jest więc celem refundacji wywozowych, a jedynie środkiem pozwalającym Unii na zbycie jej nadwyżek do państw trzecich, aby zapewnić w szczególności stabilność jej rynku. Artykuł 164 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1234/2007 stanowi, że Komisja może uwzględnić „cele wspólnej organizacji rynku, które mają zapewnić równowagę i naturalny rozwój cen i handlu na tym rynku".

94 Argumentacja Republiki Francuskiej opiera się ponadto na założeniu, że ewolucja cen danego produktu wewnątrz Unii i na rynku światowym stanowi zasadniczy czynnik przy ustalaniu refundacji wywozowych.

95 Republika Francuska dodała podczas rozprawy, że teoretyczne obliczenie kwoty refundacji wywozowych oparte na różnicy między cenami na rynku Unii i cenami na rynku światowym stanowiło zasadniczy czynnik przy ustalaniu refundacji wywozowych oraz że kwota refundacji wynikająca z teoretycznego obliczenia mogłaby być tylko „dostosowana" z uwagi na analizę sytuacji rynkowej. To państwo członkowskie uważa ponadto, że tylko w przypadku poważnego kryzysu na rynku analiza rynkowa ma pierwszeństwo przed wynikiem teoretycznego obliczenia. Zdaniem Republiki Francuskiej analiza rynkowa może zawsze „zmienić nieznacznie" kwotę refundacji, lecz jedynym przypadkiem, w którym Komisja mogłaby nie przyznawać refundacji, podczas gdy refundacja jest „niezbędna", jest sytuacja deficytu mięsa drobiowego na rynku Unii.

96 Owe założenia są jednak błędne. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 Komisja powinna uwzględnić „co najmniej jeden" z elementów przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z rzeczonym przepisem Komisja może nawet oprzeć się na jednym tylko elemencie przewidzianym w tym przepisie. Ów przepis nie wprowadza też hierarchii między tymi różnymi elementami. Nic nie stoi na przeszkodzie temu, by Komisja mogła przypisać szczególne znaczenie na przykład elementowi zawartemu w art. 164 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1234/2007, mianowicie „celom wspólnej organizacji rynku, które mają zapewnić równowagę i naturalny rozwój cen i handlu na tym rynku". Przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych Komisja może więc przypisać większe znaczenie wynikowi analizy rynkowej niż wynikowi teoretycznego obliczenia.

97 Twierdzenie Republiki Francuskiej, że analiza sytuacji rynkowej pozwala jedynie na „dostosowanie" wyniku obliczenia, nie znajduje żadnego poparcia w rozporządzeniu nr 1234/2007. Podobnie jest w przypadku tezy Republiki Francuskiej, zgodnie z którą jedynym przypadkiem, w którym Komisja może nie przyznawać refundacji, podczas gdy refundacja jest „niezbędna", jest sytuacja deficytu mięsa drobiowego na rynku Unii.

98 Należy zaznaczyć, że gdy Republika Francuska odnosi się w tym kontekście do „niezbędnej refundacji", chodzi o wynik teoretycznego obliczenia kwoty refundacji. Owo teoretyczne obliczenie dotyczy wyłącznie kwestii, czy refundacja wywozowa o wartości dodatniej jest „niezbędna" dla eksporterów mięsa drobiowego, aby byli oni w stanie sprzedawać swe produkty w regionach objętych tymi refundacjami. Jednakże w ramach ogólnej analizy sytuacji rynkowej Komisja nie jest zobowiązana do rozważenia szczególnej sytuacji eksportujących przedsiębiorstw. Nawet jeśli refundacja wywozowa jest „niezbędna" dla eksporterów, aby byli oni w stanie sprzedawać swe produkty, nie oznacza to jednak, że w świetle ogólnej sytuacji rynkowej „niezbędne" jest ustalanie refundacji wywozowych o wartości dodatniej.

99 Jest możliwe, iż analiza sytuacji rynkowej pozwoli Komisji uznać, że sytuacja na rynku Unii jest stabilna i że nie jest niezbędne ustalanie refundacji wywozowych o wartości dodatniej, aby zapewnić stabilność rynku oraz odpowiedni poziom życia ludności wiejskiej. W takiej sytuacji Komisja może nie

przyznawać refundacji wywozowych lub ustalić ich kwotę na poziomie zero, nawet jeśli wynik teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych jest dodatni. Taki przypadek nie ogranicza się do sytuacji, w których istnieje deficyt mięsa drobiowego lub poważny kryzys na rynku Unii.

100 Należy teraz zbadać elementy, na których Komisja oparła się przy ustalaniu na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych, mając na względzie wyjaśnienia Komisji przekazane w toku niniejszego postępowania, a następnie zbadać konkretne argumenty podniesione przez Republikę Francuską na poparcie jej argumentacji, zgodnie z którą Komisja oceniła sytuację rynkową w sposób ewidentnie błędny.

W przedmiocie elementów, na których Komisja oparła się przy ustalaniu na poziomie zero kwoty refundacji wywozowych

101 Komisja wskazała w odpowiedzi na skargę, że ustalając w zaskarżonym rozporządzeniu na poziomie zero kwotę refundacji wywozowych, wzięła pod uwagę w szczególności następujące elementy:

— ceny mięs drobiowych na rynku wewnętrznym były wysokie i wynikały z dużego popytu wewnętrznego;

— marże producentów zależne od kosztu pasz przewyższały średnią historyczną, mimo że od wielu miesięcy ceny pasz były wysokie; ponadto koszt zbóż, po osiągnięciu poziomów historycznych, miał spaść;

— wywóz objęty refundacjami wzrastał w dalszym ciągu pomimo trzech kolejnych obniżek kwoty refundacji (o 7% w ciągu pierwszych pięciu miesięcy 2013 r.);

— wzrastał wywóz mięsa drobiowego (o 0,6% pod względem ilości i o 1% pod względem wartości w ciągu pierwszych pięciu miesięcy 2013 r.), w tym wywóz produktów nieobjętych refundacjami, który stanowił większą część wywozu, co wskazywało na konkurencyjność sektora;

— perspektywy rozwoju rynku były dobre, a przewidywany wzrost europejskiej produkcji mięsa drobiowego wynosił 0,7%, na co miał wpływ wzrost popytu na rynku wewnętrznym i na rynku międzynarodowym;

— jednakże z uwagi na wysokie ceny kurczaka na rynku wewnętrznym, wysoki koszt pasz oraz dewaluację reala brazylijskiego (BRL) różnica w cenie w porównaniu z drobiem pochodzącym z Brazylii wynosiła 44,73 EUR/100 kg;

— ewolucja kursów przeliczeniowych została uwzględniona.

102 Komisja wskazała ponadto, że z uwagi na sytuację rynkową i jej ewolucję refundacje wywozowe nie były niezbędne, by zapewnić równowagę na rynku – w szczególności w Unii – jak również naturalny rozwój cen.

103 Z wyjaśnień przekazanych przez Komisję wynika, że wprawdzie wynik teoretycznego obliczenia kwoty refundacji był dodatni, jednak Komisja uznała, że sytuacja na rynku Unii była stabilna i że ustalanie refundacji wywozowych o wartości dodatniej nie było niezbędne, aby zapewnić stabilność rynku oraz naturalny rozwój cen. Uznała ona więc, iż kryterium zawarte w art. 164 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1234/2007 miało szczególne znaczenie.

104 Należy zaznaczyć, że elementy takie jak wzrost cen na rynku Unii, marże producentów Unii przewyższające średnią historyczną oraz wzrost wywozu są elementami, które w zasadzie pozwalały Komisji uznać, bez popełnienia przy tym oczywistego błędu w ocenie, że sytuacja na rynku Unii była stabilna i że ustalanie refundacji wywozowych o wartości dodatniej nie było niezbędne, aby zapewnić stabilność rynku.

105 Należy zatem zbadać konkretne argumenty podniesione przez Republikę Francuską dotyczące oczywistych błędów w ocenie, których Komisja miała się dopuścić.

W przedmiocie konkretnych argumentów podniesionych przez Republikę Francuską w odniesieniu do ewidentnie błędnej oceny sytuacji rynkowej

106 Republika Francuska twierdzi, że jeśli chodzi o ewolucję cen wewnątrz Unii oraz cen na światowym rynku odnośnego produktu, analiza przedstawiona przez Komisję podczas posiedzenia komitetu zarządzającego ds. wspólnej organizacji rynków rolnych w dniu 18 lipca 2013 r. na podstawie dokumentu zatytułowanego „EU Market situation for poultry" („Sytuacja na unijnym rynku drobiu"; zwanego dalej „dokumentem przedstawionym komitetowi zarządzającemu") jest ewidentnie błędna.

107 Republika Francuska wskazuje, że Komisja uznała, iż ceny mięsa drobiowego na rynku wzrosły. Twierdzi ona, że w ten sposób Komisja nie uwzględniła zmiennej związanej z kursem wymiany euro i dolara amerykańskiego (USD) oraz że uwzględnienie tej zmiennej skłoniłoby Komisję do stwierdzenia, iż światowe ceny mięsa drobiowego pozostały w zasadzie bez zmian lub co najwyżej wzrosły bardzo nieznacznie.

108 Republika Francuska podnosi w tym względzie, że ceny mięsa drobiowego na rynku światowym wzrosły z około 185 USD/100 kg do 204 USD/100 kg w ciągu roku poprzedzającego przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia, co oznacza wzrost o 9,3%, lecz że ów wzrost został w dużej mierze zrównoważony aprecjacją euro w stosunku do dolara amerykańskiego o 6,5% w tym samym okresie.

109 Po pierwsze, należy stwierdzić, że nawet biorąc pod uwagę dane liczbowe przekazane przez Republikę Francuską, nie można uznać, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając wzrost cen na rynku światowym. Republika Francuska przyznaje, że wzrost cen o 9,3% „w dużej mierze", lecz nie w całości, został zrównoważony umocnieniem się euro w stosunku do dolara amerykańskiego. Należy podkreślić, że nawet stosunkowo niewielki wzrost pozostaje wzrostem.

110 Po drugie, należy zaznaczyć, że dane liczbowe dotyczące cen na rynku światowym, na których opiera się Republika Francuska (wzrost ze 185 USD/100 kg do 204 USD/100 kg), odpowiadają danym liczbowym przekazanym Komisji przez podmioty gospodarcze, co Republika Francuska potwierdziła w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd podczas rozprawy. Chodzi tu o cenę sprzedaży w miejscu przeznaczenia, mianowicie na Bliskim Wschodzie. Chodzi tu więc o dane liczbowe uwzględnione przez Komisję podczas teoretycznego obliczania kwoty refundacji wywozowych.

111 Republika Francuska wskazała podczas rozprawy, że wynik dokonanego przez Komisję teoretycznego obliczenia kwoty refundacji odpowiadał prawie, według jej wiedzy, kwocie obliczonej przez zainteresowane podmioty gospodarcze. Republika Francuska nie twierdzi zatem, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w ramach teoretycznego obliczenia. Nie twierdzi ona w szczególności, że Komisja błędnie obliczyła teoretyczną kwotę refundacji wywozowych ze względu na brak uwzględnienia zmian kursów przeliczeniowych przy porównaniu cen na rynku Unii i na rynku światowym.

112 Jeśli chodzi o argument Republiki Francuskiej, że Komisja błędnie uznała na podstawie danych zawartych na stronie 18 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu, iż ceny mięsa drobiowego wzrosły na rynku światowym, należy wskazać, co następuje.

113 Strona 18 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wskazuje na ewolucję cen na rynku Unii, Stanów Zjednoczonych i Brazylii. Wszystkie te ceny są wyrażone w euro, co oznacza, że uwzględniają one zmiany kursów wymiany dolara amerykańskiego i reala brazylijskiego względem euro.

114 Należy zaznaczyć, że dokument przedstawiony komitetowi zarządzającemu dotyczy zwłaszcza analizy sytuacji rynkowej. W ramach analizy sytuacji rynkowej Komisja nie jest zobowiązana do uwzględnienia szczególnej sytuacji przedsiębiorstw, które dokonują wywozu produktów objętych refundacjami wywozowymi do odnośnych miejsc przeznaczenia, ale może ona rozważyć ogólną sytuację rynkową.

115 Decyzja Komisji o nieprzekazaniu komitetowi zarządzającemu stosowanych przez eksporterów cen sprzedaży na Bliski Wschód znajduje wytłumaczenie w okoliczności, że celem dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu nie jest wyjaśnienie teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych, ale przede wszystkim omówienie sytuacji rynkowej. W odpowiedzi na pytanie zadane w tym względzie przez Sąd podczas rozprawy Republika Francuska potwierdziła, że wiedziała o praktyce Komisji polegającej na zachowaniu na potrzeby wewnętrzne szczegółów teoretycznego obliczenia kwoty refundacji, jak również wyniku tego obliczenia, oraz na nieprzekazywaniu tych elementów komitetowi zarządzającemu.

116 Republika Francuska podniosła podczas rozprawy kwestię, dlaczego Komisja nie przekazuje komitetowi zarządzającemu danych, na których opiera teoretyczne obliczenie kwoty refundacji wywozowych, jak również wynik tego obliczenia. W tym względzie należy stwierdzić, że Republika Francuska nie podniosła zarzutu, iż komitet zarządzający został wprowadzony w błąd w istotnej kwestii wskutek zaniechań ze strony Komisji. Republika Francuska nie twierdzi zresztą, że podczas posiedzenia komitetu zarządzającego ona sama lub inne państwo członkowskie zadały pytanie dotyczące teoretycznego obliczenia i że Komisja odmówiła udzielenia odpowiedzi na to pytanie.

117 Republika Francuska podnosi ponadto, że spadek cen mięsa drobiowego na rynku brazylijskim w ciągu roku poprzedzającego przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia, wynikający z danych liczbowych zawartych na stronie 18 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu, miał znacznie większy wpływ na światowe ceny niż wzrost cen na rynku amerykańskim, także wynikający z danych liczbowych zawartych na tej samej stronie, w związku z czym ceny światowe mięsa drobiowego nie wzrosły w ciągu roku poprzedzającego przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia.

118 Nie można uwzględnić tego argumentu. Wprawdzie ceny w Brazylii są brane pod uwagę przy teoretycznym obliczaniu kwoty refundacji wywozowych, gdy są one dostępne i aktualne (zob. pkt 35 powyżej), nie oznacza to jednak, że w ramach analizy ogólnej sytuacji rynkowej Komisja jest zobowiązana oprzeć swą analizę dotyczącą rozwoju cen na rynku światowym przede wszystkim na cenach w Brazylii.

119 Ponadto należy zaznaczyć, że strona 18 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wskazuje na ewolucję cen w dłuższej perspektywie czasowej, mianowicie w latach 2009–2013.

120 Należy przypomnieć w tym względzie, że celem dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu nie jest wyjaśnienie teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych, ale przede wszystkim omówienie ogólnej sytuacji rynkowej. Gdy teoretyczne obliczenie uwzględnia ewolucję cen w krótkiej perspektywie czasowej, Komisja może wziąć pod uwagę – w celu dokonania oceny sytuacji rynkowej – ewolucję cen w dłuższej perspektywie czasowej.

121 Ze strony 18 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wynika wyraźnie, że w dłuższej perspektywie czasowej tendencja w zakresie cen kurczaka w Unii i w Stanach Zjednoczonych była wzrostowa.

122 Jeśli chodzi o ceny kurczaka w Brazylii, ze strony 18 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wynika, że pod koniec rozpatrywanego okresu nastąpił spadek cen. Jednakże jeśli wziąć pod uwagę cały rozpatrywany okres 2009–2013, ceny w Brazylii nie wykazywały tendencji zniżkowej.

123 Zważywszy na wyraźną tendencję zwyżkową w zakresie cen kurczaka w Stanach Zjednoczonych oraz na brak tendencji zniżkowej w zakresie cen w Brazylii w dłuższej perspektywie czasowej, Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, gdy stwierdziła, że ceny na rynku światowym rosły.

124 Republika Francuska podnosi, że Komisja winna była porównać z jednej strony ceny mięsa drobiowego na rynku Unii, a z drugiej strony ceny mięsa drobiowego na Bliskim Wschodzie.

125 Wystarczy stwierdzić w tym względzie, że Komisja właściwie porównała te ceny w ramach teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych.

126 Argument Republiki Francuskiej, zgodnie z którym takie porównanie powinno bezwzględnie skłonić Komisję do utrzymania, a nawet podwyższenia kwoty refundacji wywozowych, jest oparty na błędnym założeniu, że teoretyczne obliczenie powinno stanowić zasadniczy czynnik przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych oraz że analiza rynku pozwala jedynie na „dostosowanie" tej kwoty.

127 Republika Francuska podnosi ponadto, że ze względu na dewaluację reala brazylijskiego w 2012 r. ceny mięsa drobiowego na Bliskim Wschodzie powinny raczej spaść i że nie powinny w żadnym razie wzrosnąć, ani tym bardziej wzrosnąć w stopniu większym niż ceny mięsa drobiowego na rynku Unii. Utrzymuje ona, że Komisja winna była stwierdzić, że różnica między cenami na rynku Unii i cenami na rynku Bliskiego Wschodu nie powinna się zmniejszyć i że było nawet prawdopodobne, iż taka różnica zwiększy się w nadchodzącym okresie, w związku z czym uwzględnienie, na podstawie art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007, perspektyw ewolucji cen na rynku Unii i na rynku światowym winno było skłonić Komisję przy przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia do utrzymania, a nawet do podwyższenia kwoty refundacji wywozowych w zakresie mięsa drobiowego.

128 Należy przypomnieć w tym względzie, że różnica między cenami na rynku Unii a cenami sprzedaży na Bliskim Wschodzie dotyczy teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych. Argument Republiki Francuskiej opiera się więc na błędnym założeniu, że Komisja powinna uwzględnić wynik teoretycznego obliczenia jako zasadniczy element przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych.

129 Należy dodać, iż argument Republiki Francuskiej sprowadza się do twierdzenia, że wzrost cen w Unii był czynnikiem, który powinien skłonić Komisję do podwyższenia kwoty refundacji wywozowych, ponieważ ów wzrost zwiększył różnicę między cenami na rynku Unii a cenami na Bliskim Wschodzie, a więc wynik teoretycznego obliczenia. Jednakże wspomniane zwiększenie nie uwzględnia faktu, iż wzrost cen danego produktu na rynku Unii jest czynnikiem, który przemawia za stabilną sytuacją na tym rynku, w związku z czym może być jednym z czynników, które mogą skłonić Komisję do nieprzyznawania refundacji wywozowych lub do ustalenia ich kwoty na poziomie zero. Stabilna już sytuacja na rynku Unii może bowiem skłonić Komisję do uznania, że refundacje wywozowe o wartości dodatniej nie są niezbędne, by sprzedać nadwyżki i zapewnić stabilność rynku.

130 Republika Francuska twierdzi poza tym, że Komisja nie uwzględniła bardzo odczuwalnego wzrostu ceny zbóż i soi na rynku światowym, który automatycznie zwiększył koszt paszy dla drobiu i w konsekwencji zwiększył w znacznym stopniu koszty produkcji mięsa drobiowego przez hodowców w Unii.

131 Komisja podkreśla w tym względzie, że uwzględniła fakt, iż marże producentów zależne od kosztu pasz przewyższały średnią historyczną, mimo że od wielu miesięcy ceny pasz były wysokie. Ponadto jej zdaniem koszt zbóż, po osiągnięciu poziomów historycznych, powinien spaść.

132 Należy zaznaczyć, że na stronach 8 i 9 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wspomniano o ewolucji cen pasz dla kurczaków. Ponadto na stronie 10 tego dokumentu określono marże producentów zależne od kosztu pasz dla kurczaków.

133 W tych okolicznościach nie ma żadnego powodu, by sądzić, że wzrost kosztu pasz nie został uwzględniony przez Komisję.

134 Zapytana w tej kwestii na rozprawie, Republika Francuska poprzestała na stwierdzeniu, że sam fakt, iż Komisja wskazała na wzrost cen pasz w tabelach przedłożonych komitetowi zarządzającemu, nie dowodził tego, że faktycznie uwzględniła ona ów element.

135 Po pierwsze, należy w tym względzie zaznaczyć, że na Republice Francuskiej spoczywa wykazanie, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie. Dokument przedstawiony komitetowi zarządzającemu, który został przekazany przez Republikę Francuską w załączeniu do jej skargi i na którym opiera się ona, zawiera analizę sytuacji rynkowej sporządzoną przez Komisję, a więc przedstawia informacje na temat elementów, które Komisja wzięła pod uwagę na potrzeby tej analizy. Jeśli Republika Francuska uważa, że jakiś element nie został uwzględniony, chociaż figuruje on w dokumencie przedstawionym komitetowi zarządzającemu, to do tego państwa członkowskiego należy przekazanie konkretnych informacji pozwalających uznać, że Komisja nie uwzględniła mimo wszystko tego elementu.

136 Po drugie, należy zaznaczyć, że okoliczność, iż marże producentów zależne od kosztu pasz przewyższały średnią historyczną mimo wzrostu kosztu pasz, była właśnie elementem przemawiającym za stabilną sytuacją na rynku Unii. Uwzględnienie takiej okoliczności oznacza, że Komisja bezwzględnie wzięła pod uwagę wzrost kosztu pasz, który stanowi jeden z czynników tego obliczenia.

137 Po trzecie, należy przypomnieć, że w ramach teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych różnica w cenie jest obliczana na podstawie różnicy między kosztami własnymi we Francji obliczonymi na podstawie FOB i ceną sprzedaży w miejscu przeznaczenia (zob. pkt 35 powyżej). Uwzględnienie kosztów własnych oznacza, że Komisja uwzględniła koszty pasz. Jak Komisja wyjaśniła w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd na piśmie, koszty własne we Francji są obliczane z uwzględnieniem kosztu pasz, kosztu zwierząt żywych, kosztu zwierząt martwych, kosztu „uboju" oraz kosztu FOB. Należy ponadto przypomnieć, że Republika Francuska nie twierdzi, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w ramach teoretycznego obliczenia kwoty refundacji wywozowych (zob. pkt 111 powyżej).

138 Ustosunkowując się do argumentu podniesionego przez Komisję w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym wywóz mięsa drobiowego zwiększył się, Republika Francuska twierdzi, że z uwagi na wzrost wywozu mięsa drobiowego o 0,6% pod względem ilości i o 1% pod względem wartości w ciągu pierwszych pięciu miesięcy 2013 r. Komisja winna była uznać, że w okresie tym wywóz pozostał bez zmian.

139 Wystarczy stwierdzić w tym względzie, że nawet niewielki wzrost pozostaje wzrostem. Komisja mogła wziąć pod uwagę nawet niewielki wzrost wywozu jako element przemawiający przeciwko konieczności ustalenia refundacji wywozowych o dodatniej wartości.

140 Republika Francuska podniosła wreszcie podczas rozprawy, że sytuacja na rynku w lipcu 2013 r. była taka sama jak w kwietniu i w styczniu 2013 r.

141 Republika Francuska nie poparła jednak tego twierdzenia konkretnymi argumentami. Z dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wynika zresztą, że sytuacja na rynku w lipcu 2013 r. nie była identyczna z sytuacją istniejącą w kwietniu lub w styczniu 2013 r. Na przykład ze strony 10 dokumentu przedstawionego komitetowi zarządzającemu wynika, że marże producentów zależne od kosztu pasz były wyższe w lipcu 2013 r. niż w kwietniu lub w styczniu 2013 r.

142 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej, opartej na tym, że Komisja ewidentnie przekroczyła granice swego uznania, gdy uwzględniła, przyjmując zaskarżone rozporządzenie, elementy, które nie są przewidziane w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007

143 Republika Francuska uważa, że przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych Komisja jest zobowiązana do uwzględnienia wyłącznie elementów, które występują wśród elementów wymienionych w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007, zważywszy, że ów wykaz jest wyczerpujący. Uważa ona, że uwzględniając w momencie przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia kontekst wewnętrzny i kontekst międzynarodowy, mianowicie istnienie porozumienia politycznego w sprawie reformy WPR oraz istnienie, w ramach negocjacji WTO podczas rundy z Doha, zobowiązania – uzależnionego od zawarcia porozumienia – do zniesienia refundacji wywozowych, Komisja wzięła pod uwagę elementy, które nie są przewidziane w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007, a więc ewidentnie przekroczyła granice swego uznania.

144 Komisja kwestionuje argumenty Republiki Francuskiej.

145 Argumentacja Republiki Francuskiej opiera się na założeniu, że zawarte w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 wyliczenie czynników, które Komisja może uwzględnić przy ustalaniu kwoty refundacji, jest wyczerpujące.

146 Należy zatem zbadać, czy założenie to jest prawidłowe.

147 Należy zaznaczyć, że sformułowanie przyjęte w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 jest dość elastyczne. Zgodnie bowiem z tym przepisem „[p]rzy ustalaniu refundacji na dany produkt uwzględnia się co najmniej jeden z następujących aspektów […]”.

148 Z tego sformułowania wynika, że Komisja jest zobowiązana uwzględnić przynajmniej jeden z elementów wymienionych w tym artykule. Z owego sformułowania nie wynika jednak, że wykaz tych elementów jest wyczerpujący. Sformułowanie, zgodnie z którym „uwzględnia się”, nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu innych elementów.

149 Elastyczność przyjętego sformułowania przemawia przeciwko wyczerpującemu charakterowi wykazu. Owa elastyczność znajduje zresztą potwierdzenie w innych wersjach językowych omawianego przepisu. Tak więc wersje angielska: „One or more of the following aspects shall be taken into account when refunds for a certain product are being fixed”, i niemiecka: „Die Ausfuhrerstattungen werden je nach Erzeugnis unter Berücksichtigung eines oder mehrerer der folgenden Faktoren festgesetzt”, potwierdzają, że Komisja jest tylko zobowiązana do „uwzględnienia” co najmniej jednego z wymienionych elementów, co nie oznacza, że musi ona oprzeć się wyłącznie na takich czynnikach.

150 Ponadto okoliczność, że zgodnie z art. 162 ust. 1 rozporządzenia nr 1234/2007 samo przyznanie refundacji wywozowych jest fakultatywne, przemawia za bardzo szerokim zakresem uznania oraz dużą elastycznością po stronie Komisji, gdy chodzi o ustalenie ich kwoty.

151 Mało przekonujące jest bowiem stwierdzenie, że Komisja może postanowić, iż nie przyzna w ogóle refundacji wywozowych, nie będąc zobowiązana do oparcia tej decyzji na określonych kryteriach, lecz że przy ustalaniu kwoty tych refundacji musi ona uwzględnić wyłącznie elementy wymienione w wyczerpujący sposób.

152 Wbrew twierdzeniom Republiki Francuskiej art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 nie byłby pozbawiony wszelkiej skuteczności, gdyby wykaz elementów wymienionych w tym przepisie nie był uznawany za wyczerpujący.

153 Nawet jeśli bowiem art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu innych elementów, z ustępu tego wynika, że Komisja jest zobowiązana uwzględnić (też) co najmniej jeden z elementów wymienionych w tym przepisie.

154 Z powyższych rozważań wynika, że założenie, na którym Republika Francuska opiera swą argumentację, jest błędne.

155 Tytułem uzupełnienia należy zaznaczyć, że – jak Komisja wskazuje w istocie – nawet jeśli wyliczenie kryteriów przewidzianych w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 było uznawane za wyczerpujące, nie stoi to na przeszkodzie uwzględnieniu ogólnego kontekstu politycznego i ekonomicznego.

156 Należy bowiem przypomnieć, że wydawanie aktów o charakterze generalnym wpisuje się zawsze w ogólny kontekst polityczny i ekonomiczny i że jest zupełnie normalne, iż Komisja bierze pod uwagę ów kontekst (zob. pkt 60 i 61 powyżej).

157 Jeżeli przy ustalaniu kwoty refundacji wywozowych zgodnie z elastycznymi kryteriami przewidzianymi w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007 Komisja bierze pod uwagę przyszłe wytyczne polityczne oraz negocjacje toczące się na poziomie międzynarodowym, nie oznacza to, że przekracza ona granice przysługującego jej uznania, i to nawet gdyby wykaz kryteriów przewidzianych w omawianym przepisie został uznany za wyczerpujący. Ogólny kontekst może bowiem zawsze wywierać wpływ na korzystanie przez Komisję z przysługującego jej uznania, a wyliczenie kryteriów, które Komisja może wziąć pod uwagę, choćby było wyczerpujące, nie może zapobiec uwzględnieniu przez Komisję tego ogólnego kontekstu.

158 Z całości powyższych rozważań wynika, że decyzja Komisji o uwzględnieniu perspektyw reformy WPR oraz negocjacji toczących się w ramach WTO nie może zostać oceniona negatywnie.

159 W rezultacie należy oddalić także część drugą zarzutu drugiego, a co za tym idzie – skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

160 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

161 W niniejszej sprawie Komisja wniosła do Sądu o „stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie". Tym samym Komisja nie wniosła skutecznie o obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania. Wniosek o stwierdzenie przez Sąd, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, nie ma bowiem żadnego sensu w niniejszym przypadku i jest równoznaczny z brakiem żądania za strony Komisji w zakresie kosztów.

162 W tych okolicznościach należy orzec, że każda ze stron poniesie swoje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 stycznia 2016 r.

Podpisy